

cròniques

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Lluís Roura | El temple gòtic figuerenc dedicat a sant Pere llueix des d'aquesta tardor una pintura de Lluís Roura. El quadre s'ha fet mitjançant un compromís entre l'Ajuntament, la Diputació i la mateixa parròquia, i naturalment gràcies a l'avinença de l'artista, que hi ha dedicat un temps i un entusiasme fora del comú. La tela, que té unes mides colossals –15 metres quadrats (5 x 3)–, representa un paisatge de Palestina/Israel, exactament el que es pot contemplar des de l'actual Jordània, posats d'esquena al mont Nebo i mirant cap al riu Jordà, de manera que a la vista (*in situ* i al quadre) hi queda la mar Morta a l'esquerra, Jerusalem al mig i al fons les muntanyes que fan d'espina de peix entre el riu i la mar Mediterrània. Es tracta de representar les lleres del Jordà on, segons la tradició cristiana, Jesús va ser batejat pel seu cosí. Roura, que excel·leix pintant paisatges, ha triat grocs i ocres, els colors d'aquell desert, per fer un quadre que en aquest sentit no té –no pot tenir– l'espectacularitat plàstica a què ens té acostumats amb les seves pintures de la Garrotxa o l'Empordà. Pels colors i per la intenció del pintor, la tela és per veure-la després de mirar-la estona, per anar descobrint-hi els topants,

no pas tots en un dia ni en dos. Tan discreta com superba, és una vista d'aquelles terres que convida a la reflexió sobre el que es diu que va succeir-hi fa dos mil anys. Aquesta obra magnífica és a l'abast del públic, que podrà contemplar-la sempre que el temple sigui obert. Ho podran fer els interessats directament pel popular Roura; també els que s'adrecen al museu Dalí i han de passar-hi pel costat, i sobretot els que han de passar-hi hores fent cua. Cal esperar que propis i forans podran assabentar-se fàcilment que sobre la porta de Sant Pere ja hi havia un treball de Pujolboira i que, entrant a la dreta, rere la pila baptismal, hi ha el Roura de què parlem.

Crisi a Figueres? | La premsa ha ressenyat que les sis-centes empreses de Figueres que facturem més d'un milió d'euros es trobaran l'any vinent que els impostos que paguen augmentaran en un 26%. Aquest 26% crida l'atenció perquè, Déu n'hi do, no és pas un percentatge negligible. El lector concentra l'atenció en aquesta puja però més avall s'adona –decebut?– que les milionàries empreses pagaven un... 3% d'impostos! I que ara, aplicada la fabulosa puja, quedaran en un 3,80%. Però el vas també és mig ple: la notícia efectiva i que volem subratllar era a la primera part dels titulars: resulta que a Figueres hi ha una considerable quantitat d'empreses –sis-centes!– que facturem més d'un milió d'euros. *Pas mall*, que diuen més amunt.

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

L'Empordà | Es fa difícil retornar a la quotidianitat després dels equilibris d'un fictici benestar nadalenc. La societat del benestar, en dèiem. Minimitzada; reduïda a la mínima expressió, vull dir. D'acord, potser m'he posat excessiu. Però tothom s'agafa les coses com bonament pot. Vull dir que tothom fa el consum que bonament pot. I aquest Nadal, les neules han minvat al mateix ritme que la resta de coses. I tot se somou i tremola. Les oportunitats de la crisi! Qui les vol? Però vaja, si més no, sí que una neteja general, clara com un dia de tramuntana, aclareix el país.

Des d'un col·lectiu turístic i hotel·ler figuerenc es demana d'unificar la marca Empordà ajuntant l'Alt amb el Baix, o viceversa, que suposo que és el mateix. On s'ha de signar? Som-hi. A una i altra banda de Montgrí ens autoanomenem *Empordà*, perquè això és el que som. Lluís Llach parla de *l'Empordà*; Dalí, també. Potser només Pla parla d'allò que en diu *Empordanet*, però no es cansa d'incloure'l dins la marca més àmplia del país. Que això vol dir canviar massa coses? Tant li fa, ara és el moment! (prego disculpes als antics militants del FABE, Front d'Alli-

>> *Lluís Roura pintant la tela del temple de Sant Pere de Figueres.*

>> *L'Empordà.*

